

În sfârșit, întâmplarea făcu s-o întâlnesc într-o după-amiază, pe când urcam scările locuinței. Ea tocmai cobora. Scara era îngustă, trebuia să mă rezem de balustradă, ca să-i fac loc să treacă. Când am ajuns unul în dreptul celuilalt, am prins-o în brațe și i-am astupat gura cu o sărutare sălbatică, plină de ură. (Bineînțeles, n-am simțit nicio plăcere.)

Uluită de gestul meu brutal, de spaimă, de rușine, Micaela îngălbeni și, când i-am dat drumul, căzu pe trepte, inertă ca o cârpă.

Se scurseră câteva clipe penibile, până să iau o hotărâre. S-o las acolo leșinată și s-o zbughesc ca să scap de urmări sau s-o ajut, înfruntând orice risc? Fără să mă fi decis pentru una din aceste ipoteze, m-am pomenit înșfăcând-o în brațe și urcând scările cu ea.

Sus, pe coridor, am strigat din răspuțeri:

– Domnișoară Dorino! Domnișoară Dorino!

Croitoreasa a ieșit speriată din odaia ei, întrebând:

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Domnișoarei Deleanu i-a venit rău. Am găsit-o pe scară în nesimțire.

– Vai, biata fată, s-o fi lovit rău?

– Nu știu. E leșinată. Adu, te rog, puțin eter, dacă ai.

– Eu n-am, dar poate să aibă Gleber.

Într-adevăr, Gleber avea și eter. Până să-l aducă, am pătruns în camera ei și am așezat-o pe Micaela în pat cu toate precauțiile. Tocmai atunci a venit și Dorina cu eterul. (Avea suflet bun bătrâna croitoreasă.)

– Biata fată, ce-o fi pățit sărăcuța! Fir-ar a dracului de scară, aia e pacoste, nu scară! Toți o să ne spargem capetele cu dărăpănătura asta, sparge-și-ar capul proprietarul!

Am lăsat-o să bombăne în continuare și m-am strecurat afară. M-am dus glonț la Rița.

– Aleargă sus! Domnișoarei Deleanu i-a venit rău. Stai lângă ea până și-o veni în fire! Să nu te miști de acolo, înțelegeți?

Rița s-a dus într-un suflet, dar n-au trecut nici zece minute și a venit înapoi.

– N-are nimic! Mai mult s-a speriat decât...

Toată ziua am fost neliniștit. Are să dea Micaela pe față cele petrecute sau nu?

Există unele fapte [de pe urma cărora], dacă le dai în vileag, suferă mai degrabă victima decât agresorul. Se vede că Micaela își dăduse la timp seama de asta, ca să facă prostia de a mă denunța că o sărutasem pe scări, fără voia ei.

Și totuși mai era ceva în dezavantajul ei. Tăcând, devenea, vrând, nevrând, complicea mea. Amândoi aveam cunoștință de o faptă neîngăduită și tăceam, ascunzând-o. Această complicitate ne apropia mai mult decât ar fi făcut-o lucrurile date pe față. Dețineam un secret și împreună trebuia să-l păzim cu grijă.

În definitiv, ce [altceva] e dragostea decât o taină pe care o ascund îndrăgostiții și o poartă în umbră, de frica luminii? Îndată ce taina se dă pe față, dragostea veștejește, își pierde frăgezimea, vraja devine ceva obișnuit, de toate zilele.

Vestea leșinului Micaelei se răspândi ca fulgerul în toată mansarda, dezlănțuind o avalanșă de ironii:

– Contesa leșinată! Tragedie în opt acte, striga patetic Charlot.

– Era bine cu ea în brațe? mă întreba insinuant Doctorul.

– Să punem o inscripție pe scară: aici a căzut Contesa din cauza... unui pas greșit! sugera Iliuță.

...Ce-i drept, pe mansardiștii noștri cam greu să-i întrecă cineva în răutăți.

Seara, când am umblat la cutia de scrisori (fiecare locatar avea câte una), am găsit un bilețel cu câteva cuvinte. *Fapta dumitale e incalificabilă.* Nicio semnătură! Nimic! Dar ce nevoie?

„Aha, a apucat pe drumul cel bun: îmi scrie. Foarte bine! Se cade să-i răspundem.“

Nu scrisesem încă o scrisoare de dragoste. Nu pentru că nu m-aș fi priceput, dar nu se ivise nevoia. Iubitele mele din trecut nu-mi ceruseră așa ceva. Îmi cădeau în brațe și fără poezia scrisorilor.

Micaela însă nu era plămădită din același aluat.

I-am răspuns așternând opt pagini, cu litere de jar, motivând gestul meu ca o fatalitate de care în orice caz nu poți fi răspunzător.

La urma urmei, cine e vinovat că mi-ai ieșit în cale și mi-ai tulburat sufletul de nu mai mă regăsesc? O putere neînțeleasă, pe care nu o vedem, dar o simțim cum plutește deasupra capetelor, ne reglementează viața dincolo de voința noastră conștientă. Această forță a firii poruncește ca tu să fii a mea și eu al tău, pentru a nu se tulbura cerul iubirii. Antenele mele mai lungi au înregistrat porunca înaintea ta. Când și tu vei primi-o, nimeni și nimic nu ne va mai despărți...

Fraze definitive, încât ai zice că Universul nu există decât în funcție de mine. Adevărul e că i-am scris Micaelei nu ceea ce simțeam, ci exact ceea ce nu simțeam. Dar o voce interioară îmi sugera că am pus bine problema și această constatare mă copleșea de bucurie.

Am aruncat scrisoarea în cutie, cu plicul nelipit. Era și asta o tactică. Prevedeam, chiar aveam certitudinea, că Micaela mi-o va înapoia. Dacă i-o trimiteam însă deschisă, nu se putea să n-o citească. Or asta era lucrul de căpetenie.

Am pândit aproape două ceasuri până ce, în sfârșit, am auzit-o deschizând ușa și îndepărtându-se pe coridor.

„Să nu plece cumva în oraș“, m-a fulgerat teama.

Însă după două minute am auzit-o făcând calea înapoi. Aha, de minune! Micaela se afla acum în camera ei și, fără îndoială, citea scrisoarea.

M-am furișat repede afară, ca să cercetez cutia de scrisori. Plicul nu mai era acolo. Da, ridicase răvașul. Am revenit în cameră și am așteptat. O jumătate de ceas? Un ceas? Două? *Chi lo sa?* Oricum, aveam impresia că timpul își suspendase zborul ca în poezia lui Lamartine.

„Ce-o fi făcând dincolo? Îmi răspunde iubita? S-o fi apucat să-mi scrie? Vă implor, muzelor, inspirați-o cât mai bine!“

Eram numai urechi. Din toată făptura mea încordată, funcționa parcă numai auzul. Trudeam să prind orice zgomot cât de mic, de alături, din camera ei. Dar nu era chip, Rița făcea curat în odaia lui Charlot și auzeam cum scutura cearșafurile.

În sfârșit, ușa de alături se deschise, pașii ei se îndepărtară pe coridor, în mers mărunț, ușor, sigur. Am așteptat încă

un sfert, încă o jumătate de oră. Se va întoarce? Nu, nu s-a mai întors. Probabil, plecase în oraș sau coborâse la Cici.

Fuga la cutia de scrisori! Ceva înăuntru? O scrisoare! Mi-a răspuns! Micaela mi-a răspuns! Draga de ea!

Dar... trăsnet! Era chiar scrisoarea mea. Mi-o trimisese îndărăt. M-a durut această respingere, de ce-aș minți? Am simțit un junghi ascuțit în coșul pieptului, care s-a transformat pe urmă într-o ciudă amestecată cu necaz. Și doar prevăzusem eventualitatea... Era tot așa, cu plicul nelipit. Poate adăugase undeva pe marginea hârtiei vreo frază? Nimic. În tot cazul, o citise. De asta sunt sigur așa cum trăiesc. Parcă descifram amprente de degetelor ei, deslușindu-se pe albul hârtiei, ca filigranul.

Am plecat în oraș cu sufletul pustiu. Așa cum te simți după o înfrângere sau o speranță năruită. Am luat-o în neștire, pe calea Victoriei în jos, privind absent la vitrine, apoi, fără nicio deliberare, am intrat într-un debit, să cumpăr țigări. N-am cumpărat nicio țigară, în schimb, am cerut un plic și hârtie. După aceea, am luat-o spre Cișmigiu și acolo, pe o bancă, i-am așternut Micaelei o nouă scrisoare.

Tu ești, Micaela, aceea pe care o caut fără s-o găsesc? Aceea pe care o aștept și nu vine? Aceea căreia îi scriu și nu-mi răspunde? Mi se pare că te văd în toate femeile și nu te aflu în niciuna. Te simt când prezintă, când plecată – totuși mereu actuală. Dacă uneori te prind de mână, fâptura ta se topește ca un fulg de zăpadă...

Îi spuneam pe nume, o tutuiam pretutindeni și căutam înadins frazele acestea, care-mi produceau o voluptate

smintită. Scriindu-i, suprimam depărtarea reală dintre noi. Puteam să-i spun, fără ocol, tot ce-mi trecea prin minte, orice intimități și gânduri – și astfel o simțeam atât de aproape, încât părea că-i aud bătăile inimii.

Într-un sfert de oră, am acoperit cu slovă mărunță toate paginile pe care le aveam la îndemână, fără să răsuflu măcar. Ideile, frazele, *les bons mots* parcă mi le dicta o prezență nevăzută și necunoscută, iar eu numai stenografiam, într-atât ieșeau de limpezi și legate de acea logică interioară care e pecetea unei lucrări bine gândite.

Această constatare m-a neliniștit puțin. Numai un sentiment puternic ațâță funcțiunile cerebrale și le pune într-o stare de supraexcitație, ca să producă mai mult decât pot da ele în chip normal.

Or cu mine se petrecea același lucru. Eram, într-adevăr, îndrăgostit?

Nu, hotărât – nu! Totul se reducea la un plan de seducție conceput la rece, a cărui înfăptuire o susțineam din rășputeri. Voiam să verific, pentru întâia oară, armele încă nefolosite din arsenalul meu. Am mai spus-o: până acum nu dădusem nicio luptă serioasă în câmpul iubirii. Voiam, mai ales, s-o îngenunchez pe această fată mândră, îndărătnică, disprețuitoare (cum n-am întâlnit alta), care-mi opunea munți de împotrivire. Voiam, totodată, să dau o satisfacție amorului propriu rănit. În sfârșit, tot ce voiam era, după cum se vede, în afara dragostei.

Raționamentul mă împăca. Simțeam binefacerea certitudinii și mă bucuram de ea.

A doua zi, i-am trimis scrisoarea, apoi am așteptat să văd ce are să se întâmple. Mi-a înapoiat-o și pe aceasta.